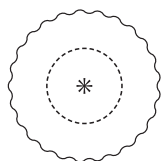

EL BLUES DE LA FI DEL MÓN

ETGAR KERET

TRADUCCIÓ DE L'HEBREU
PER PAUL SÁNCHEZ KEIGHLEY

La Segona **Perifèria**

UN MÓN SENSE PALS DE SELFIE

Pensant-ho amb calma, no hauria d'haver-li aixecat la veu, a la No-Debbie. La mateixa Debbie sempre deia que amb crits no s'arregla res. Però, ¿què se suposa que ha de fer un home quan, una setmana després d'haver plorat a llàgrima viva a l'aeroport mentre s'acomiadava de la seva xicota, que marxava a fer el doctorat a Austràlia, se la troba, com si res, a un Starbucks d'East Village?

Quan la vaig veure a la cafeteria, atabalant la dependenta amb preguntes sobre les alternatives a la llet disponibles, i li vaig preguntar com era que havia tornat a Nova York sense avisar-me, em va mirar estranyada i va dir amb impaciència: «Senyor, no sé qui és, vostè. Em deu confondre amb una altra». En aquell moment vaig perdre els estreps. Diguem que, després de dos anys junts, m'esperava una reacció una mica més digna, i, en comptes de discutir, simplement em vaig quedar plantat enmig de l'Starbucks enumerant de viva veu tots els seus trets distintius més íntims, incloent-hi la cicatriu a l'esquena de quan va caure durant la nostra excursió al parc de Yosemite i la piga peluda i greixosa que té a l'aixella esquerra. La No-Debbie no va contestar, tan sols em va mirar amb sorpresa mentre dos empleats de la cadena m'arrossegaven a fora.

Em vaig asseure en un banc del carrer i vaig començar a plorar. Cinc setmanes abans, quan la Debbie va dir-me que es mudava a Austràlia, vaig quedar destrossat, però alhora entenia que la separació era més forta que nosaltres: li havien ofert una beca per fer el doctorat a la Universitat de Sydney, i a mi justament m'acabaven de nomenar cap d'equip d'una de les start-ups més cotitzades de Nova York. I sí, la separació va ser dolorosa, però no ofensiva o degradant com aquesta ensopegada a l'Starbucks.

Tot plorant, vaig notar una mà que em tocava amb delicadesa l'espatlla, i quan vaig aixecar la mirada vaig veure la No-Debbie al meu costat. «Escolta», va dir en veu baixa, «potser m'assemblo a ella, amb la piga i tot, però no soc pas ella, de debò!».

La No-Debbie i jo vam anar a seure en una altra cafeteria, una de més esnob, a la Tercera Avinguda. Ella va demanar un caputxino curt de cafè amb molta espuma, igual que la Debbie, em va clavar una mirada escrutadora, que coneixia prou bé, i em va explicar la història més delirant que havia sentit a la vida. Resulta que la No-Debbie també es deia Deborah, però ella havia vingut a Nova York aquell matí no d'Austràlia, sinó d'un univers paral·lel. No és broma, això és el que em va dir entre xarrups de caputxino curt de cafè. I no, no havia vingut per una invasió alienígena o per un experiment fallit de l'exèrcit dels Estats Units, sinó en el marc d'un concurs televisiu anomenat Visca les petites diferències, que és líder d'audiència a l'univers paral·lel.

Durant el concurs, cinc participants són enviats a un univers paral·lel que conté tots els mateixos components que el seu... excepte un. I aquesta és la gràcia: els participants han

d'endevinar quina cosa existeix al seu univers però no es troba en el nou. El participant que aconsegueix descobrir quin és el detall que falta i diu la resposta en veu alta és retornat a l'instant al plató del programa de l'univers d'on venen, i rep, davant de l'aplaudiment del públic, un premi d'un milió de dòlars. I mentre el guanyador festeja el seu milió, els altres participants són obligats a viure la resta de la seva vida a l'univers paral·lel on els han enviat. Tot plegat és una putada per als perdedors i introdueix en el programa un element de tensió, però això a la No-Debby tant li fot, perquè no té nivell i ja fa anys que no es parla amb els seus pares.

Aquesta història estranya que em va explicar la No-Debby em semblava massa inversemblant per ser mentida, i ella sonava tan convincent que me l'havia de creure. A la darrera temporada, va dir, va guanyar un treballador immigrant de Ghana que va saber descobrir que allò que faltava a l'univers paral·lel on havien enviat els concursants eren els pals de selfie. «Els putos pals de selfie, m'entens?», va dir la No-Debby, «no sé com ho va endevinar». La vaig interrogar més. Pel que semblava, ella, igual que la Debby, havia estudiat Psicologia Clínica, però com que no li interessava fer tractaments ni perseguir un doctorat, va acabar amb un càrrec administratiu a no sé quin *college* de rics a l'*upstate*. Li vaig parlar del meu comiat amb la Debbie. Com l'havia acompanyat a l'aeroport la setmana passada, sense deixar la terminal fins que no havia vist el seu avió que s'enlairava cap a Austràlia; ella va fer que sí amb el cap i va dir que tenia sentit. Mai envien els concursants al mateix hemisferi del món on es troben els dobles, i si la Debbie no hagués marxat cap a Sydney, doncs en comptes d'aparèixer a Nova York, la No-Debbie hauria arribat a

l'Antàrtida o a Auckland. «M'alegro que hagi marxat», va dir dirigint-me el mateix somriure que m'havia fet enamorar de la Debby feia dos anys i mig, «sense faltar al respecte a Auckland, però com a Nova York no s'està enlloc».

Quan ens vam acabar el cafè la No-Debby va insistir a pagar, i un segon abans d'acomiar-nos, quan ja s'havia girat per anar-se'n, vaig oferir-me a ajudar-la a guanyar el concurs. Per trobar el que faltava en aquest món que sí que es trobava en el seu, la No-Debby s'havia d'exposar a tanta informació com fos possible, i en això, jo, un informàtic especialitzat en bases de dades i big data, la podia ajudar. Vaig veure que la No-Debby dubtava, i ràpidament vaig afegir que si demanar ajuda o fer servir ordinadors anava en contra de les normes del joc, doncs... però la No-Debby va somriure i em va tallar. «No és això», va dir, «el que passa és que no et vull ficar en aquest merder, amb totes les complicacions que suposa. Pensa que no és com si jo fos una total desconeguda». Li vaig explicar que no era cap complicació. Al cap i a la fi, feia dos anys i mig que estava amb la Debby, però ella era la No-Debby i ens acabàvem de conèixer avui, i si a ella li anava bé, m'agradaria ajudar-la a buscar l'objecte que faltava. I qui sap, potser pel camí m'acabaria convertint en una estrella televisiva en un univers paral·lel (la No-Debby m'havia explicat que els participants eren gravats tothora, i que els espectadors podien seguir el progrés de cadascú en el seu propi canal).

A les quatre de la matinada, després de nou hores seguides de recerca en els camps de la tecnologia, la geografia i la gastronomia (en un dels programes, a l'univers paral·lel no hi

havia xarop d'auró, t'ho pots creure?), la No-Debby em va dir que ja no podia estar-se amb els ulls oberts. Vaig canviar els llençols del llit del meu petit apartament i s'hi va adormir en un segon. Em vaig asseure i em vaig quedar mirant la No-Debby mentre dormia. Era estrany, però sentia que en nou hores l'havia arribat a conèixer més que a la meva Debby en els darrers dos anys i escaig que havíem viscut junts. Els suggeriments que feia mentre buscàvem l'element que faltava delataven els seus somnis, enyorances i pors. I no és que no s'assemblés a la Debby, però hi havia alguna cosa més, en ella: alguna cosa a flor de pell, valenta, hipnotitzant i salvatge. No sé ben bé com descriure això que algú amb qui havia sortit fins feia quatre dies fos alhora una desconeguda, però me'n vaig enamorar. I mentre la No-Debby dormia al meu pis, tan a prop que podia sentir-ne l'olor de xampú dels cabells, em vaig imaginar els altres quatre concursants del programa buscant gats voladors, escuraorelles elèctrics, desodorant per a les celles o el que fos que existís en el seu món i no en aquest. I sabia que només calia que un d'ells trobés la resposta perquè la No-Debby es quedés aquí amb mi, per sempre. Vaig notar que els ulls em pesaven.

La No-Debby em va despertar a la una del migdia. Semblava una mica nerviosa, i em va explicar que, de mitjana, el temps que havien trigat els concursants anteriors a trobar la resposta era d'onze hores, i ella ja portava més d'un dia sencer. «Ja està», va dir, «segur que un altre ho ha endevinat». Vaig intentar animar-la. Al capdavall, mai se'n pot estar del tot segur, podia ser que ells també estiguessin atabalats anant d'aquí cap allà per Manhattan o on fossin, i ella encara tingués possibilitats de guanyar. «Pot ser», va dir la No-Debby,

i va somriure de cop, «però la veritat és que, des que vaig decidir participar en el programa, no faig més que fantasiejar a perdre el joc i començar una nova vida en l'univers paral·lel, una vida millor i menys depriment que la que tenia allà». Jo no vaig dir res i ella em va mirar amb tendresa, amb una expressió que mai havia vist a la Debby. «Si et soc sincera», va dir acaronent-me, «què importa el que falta en aquest món? L'important és que hi ets tu».

Al llit li vaig preguntar si prenia la píndola, i va dir que esperava que de tots els universos paral·lels possibles no hagués anat a parar en un sense condons. Era una broma, però quan ho va dir vaig veure que dubtava un segon abans de completar la frase, per por que realment fos el cas i que, en el moment de dir-ho, la tornessin al seu món i ens separessin per sempre. Després de cardar, li vaig suggerir que repasséssim les bases de dades en els camps de l'astronomia, la geopolítica i la història, però va dir que preferia fer un altre clau.

Més tard vam sortir a fer un volt per Central Park i vam endrapar uns fränkfurts. La No-Debby va dir que en el seu univers era vegetariana per motius de consciència, però com que aquest no era el seu món, creia que no passava res si es menjava un fränkfurt. «No vull guanyar», em va dir davant del llac, «no vull tornar. Vull quedar-me aquí, amb tu». Vam passar la resta del dia a la ciutat, i cadascú va ensenyar a l'altre els seus racons preferits de Manhattan.

Camina que caminaràs, vam arribar a la Trinity Church. Vesprejava, i l'església tenia una llum tan màgica que semblava treta d'una pel·lícula de Walt Disney i no un lloc real. Li vaig explicar que havia passat pel costat d'aquesta església per casualitat feia deu anys, quan acabava d'arribar a la ciutat, i

que em vaig jurar que, arribat el dia, seria allà que em casaria. La No-Debby va riure i va dir que sort que tenia clara l'església, ara només em faltava trobar una dona disposada a casar-se amb mi aquí. L'església estava prou buida i, en el moment d'entrar-hi, la No-Debby va mirar inquieta al seu voltant, com si busqués alguna cosa. Li vaig preguntar si estava bé i va dir que sí, però que no entenia per què no el veia. Quan li vaig preguntar qui no veia, em va mirar com si fos idiota i va dir «Déu», i al cap d'un segon de silenci va afegir, «oi que això és una església?». Vaig assentir i va dir: «Doncs no pot ser que no hi sigui». Vaig intentar calmar-la. Li vaig dir que jo personalment no hi creia, en Déu, però que fins i tot els que hi creien deien que no se'l podia veure, i la No-Debby va moure el cap a banda i banda i va dir: «M'estàs dient que en el teu món hi ha esglésies, mesquites, sinagogues, igual que en el meu, però que Déu no existeix de debò? Ho entens? Ens trobem en un món sense D...». No va poder acabar la frase. Com a mínim, no en aquest univers.

Han passat sis anys des de llavors, i encara intento imaginar què li va passar a la No-Debby en aquell moment. Com va aparèixer al plató llampant, enmig dels aplaudiments del públic i les felicitacions dels presentadors llefiscosos, que la informaven que acabava de guanyar un milió de dòlars. Quan m'ho imagino, a vegades està contenta i plora d'alegria, però normalment està trista, em busca amb la mirada pel plató i no em troba. Potser el meu cor la vol imaginar contenta, però el meu ego... El meu ego insisteix que aquell dia que havíem passat junts era tan important per a ella com per a mi.

Poc menys d'un any després que desaparegués d'entre els meus braços, em vaig casar a la Trinity Church amb la Deb-

by. La vida a Sydney no li feia el pes, i dos mesos després de tornar a la ciutat vam decidir, espontàniament, que ens casàvem. Els claus, per cert, no han arribat mai als cims a què van arribar amb la No-Debby, però són agradables i previsibles, i hem tingut dos fills ben macos, en Zack i la Deborah Junior, que aprendran a viure, com jo, en un món sense Déu.